

13 Μαΐου 2013

4

χει ως πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν τοῖς κελεύσμασι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἢ προσήκει τὸ παρακωλύειν πᾶσαν βεβήλωσιν αὐτῶν καὶ τὸ ρυθμίζειν τὰ τῆς τιμητικῆς αὐτῶν προσκυνήσεως.

V. Δύνανται νὰ γένωνται τηρουμένου, ὡς εἰκός, αἰείποτε τοῦ ὀφειλομένου αὐτοῖς σεβασμοῦ ὑποκείμενα δικαιοπραξιῶν ἐν ζωῇ ὡς:

1. Ἀγοραπωλησίας. Οὕτω τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης ἠγόρασε μοναχός τις Διονύσιος τῇ μεσολαβήσει τοῦ μητροπολίτου Χίου Δανιὴλ ἀντὶ ἀσλανίων τεσσαράκοντα¹. δὲν ἐπιτρέπεται δὲ παρ' ἡμῖν τὰ ἅγια λείψανα νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν ἀγορᾷ πρὸς πώλησιν, μηδὲ νὰ κατασχεθῶσι πρὸς πληρωμὴν χρέους ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου.

2. Ἀνταλλαγῆς².

3. Δωρεᾶς. Οὕτω ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία ἐδωρήσατο τῇ ἐκκλησίᾳ Ρώμης τὰς ἀλύσεις ἃς ἔφερον ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις δεσμωτηρίῳ. Ὁ Ρώμης ἐπίσκοπος Γρηγόριος ὁ Α'³ ἔπεμψε τῷ τῶν Οὐϊσιγόθων βασιλεῖ Ρεκκαρέδῳ ἦλον περιέχοντα σίδηρον ἐκ τῶν ἀλύσεων τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Τῷ ἐπισκόπῳ Πατερβῶνος Meinwerk ἐδωρήθη τῷ 1030 τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Φήλικος⁴. Καὶ ἐν παπικοῖς γράμμασι γίνεταί πολλακίς λόγος παραχώρησεως (concedere) ἢ δωρεᾶς (donare) ἁγίων λειψάνων⁵. Ὁ πατριάρχης Ἱερουσαλῆμ ὁ Β' ἐδωρήσατο κατ' Αὐγούστον τοῦ 1584 τῷ πάπα Ρώμης Γρηγορίῳ τῷ ΙΓ' δάκτυλον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

¹ Ὅρα τὸ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1718 γράμμα τοῦ μητροπολίτου Χίου Δανιὴλ πρὸς τοὺς μοναχοὺς τῆς ἐν Ἀνδρῶ μονῆς Παναχράντου, ἐν Ἐκκλησιαστικῷ Φάρον, 10, 1912, σ. 519-520.

² Ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ἀνταλλαγή ἁγίου λειψάνου ἐπιτρέπεται μόνον ἂν τὸ ἀμειβόμενον ᾖ ὡσαύτως res spiritualis μάλιστα δ' ἕτερον ἅγιον λείψανον.

³ Ἐπιστ. ΙΧ, ἔτ. 599.

⁴ Vita Meinwerk, σ. 209.

⁵ Ὅρα τὸ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1672 Breve Κλήμεντος τοῦ Γ' καὶ τὸ ἀπὸ 1592 Breve Κλήμεντος τοῦ Η' ἐν Βενεδίκτῳ τοῦ ΙΔ' de Beatif. βιβλ. δ', μέρος β', κεφ. κβ' ἀριθ. 17 καθ' ὃ «de consensu ordinarii Anticerpiensis ecclesiae presbyterorum S. J. praedictae civitatis ab eodem cive donata (reliquia) fuerit», καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς congregatio rituum ἀπὸ 1614 (αὐτ. 18) καθ' ἣν «ut posint brachium eiusdem b. Conradi dare et concedere canonicis et clero d. civitatis Placentinae καὶ ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1608 (Ferraris-1 6) καθ' ἣν «reliquia modica iam facta alienabilis alicui ecclesiae velotorio donari potest». Καὶ κατὰ τὰ συνοδικὰ statuta τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κολωνίας Μαξίμου Ἐρρίκου (1612-1650). Παρὰ DUMONT, Sammlung Kirch. Erlasse für Köln, σ. 211. Καὶ ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ δωρεάν παραχώρησις ἁγίων λειψάνων. Τὴν ἀπὸ 1225 διαιτητικὴν ἀπόφασιν τοῦ παπικοῦ ληγάτου τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀλβερατάτης δωρηθέντα ἅγια λείψανα ἀποφηνάμενην δὲ τὸν καθ' ὠρισμένον τρόπον μερισμὸν ὑπὸ τῶν ὡς πρὸς αὐτὰ ἐριζόντων. Ὅρα παρὰ SEHMIDT, Urkundenbuch Hochstifts Halberstadt. Leipzig, 1883, I, 507.

χεῖ ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν αὐτῶν τοῖς κελεύσμασι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἢ προσήκει τὸ παρακωλύειν πᾶσαν βεβήλωσιν αὐτῶν καὶ τὸ ρυθμίζειν τὰ τῆς τιμητικῆς αὐτῶν προσκυνήσεως.

V. Δύνανται νὰ γένωνται τηρουμένου, ὡς εἰκός, αἰετοτε τοῦ ὀφειλομένου αὐτοῖς σεβασμοῦ ὑποκείμενα δικαιοπραξιῶν ἐν ζωῇ ὡς :

1. Ἀγοραπωλησίας. Οὕτω τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης ἠγόρασε μοναχὸς τις Διονύσιος τῆ μεσολαβήσει τοῦ μητροπολίτου Χίου Δανιὴλ ἀντὶ ἀσλανίων τεσσαράκοντα¹. δὲν ἐπιτρέπεται δὲ παρ' ἡμῖν τὰ ἅγια λείψανα νὰ ἐκτεθῶσιν ἐν ἀγορᾷ πρὸς πώλησιν, μηδὲ νὰ κατασχεθῶσι πρὸς πληρωμὴν χρέους ἰδιωτικοῦ ἢ δημοσίου.

2. Ἀνταλλαγῆς².

3. Δωρεᾶς. Οὕτω ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία ἐδωρήσατο τῇ ἐκκλησίᾳ Ρώμης τὰς ἀλύσεις ἃς ἔφερον ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις δεσμωτηρίῳ. Ὁ Ρώμης ἐπίσκοπος Γρηγόριος ὁ Α'³ ἔπεμψε τῷ τῶν Οὐσίγιότθων βασιλεῖ Ρεκκαρέδῳ ἦλον περιέχοντα σίδηρον ἐκ τῶν ἀλύσεων τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Τῷ ἐπισκόπῳ Πατερβῶνος Meinwerk ἐδωρήθη τῷ 1030 τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Φήλικος⁴. Καὶ ἐν παπικοῖς γράμμασι γίνεταί πολλακίς λόγος παραχωρήσεως (concedere) ἢ δωρεᾶς (donare) ἁγίων λειψάνων⁵. Ὁ πατριάρχης Ἱερουσαλῆμ Β' ἐδωρήσατο κατ' Αὐγούστον τοῦ 1584 τῷ πάπᾳ Ρώμης Γρηγορίῳ τῷ ΙΓ' δάκτυλον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου

¹ Ὅρα τὸ ἀπὸ 10 Ἰουλίου 1718 γράμμα τοῦ μητροπολίτου Χίου Δανιὴλ πρὸς τοὺς μοναχοὺς τῆς ἐν Ἀνδρῶν μονῆς Παναχράντου, ἐν Ἐκκλησιαστικῷ Φύλλῳ, 10, 1912, σ. 519-520.

² Ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ ἡ ἀνταλλαγή ἁγίου λειψάνου ἐπιτρέπεται μόνον ἂν τὸ ἀμειβόμενον ᾖ ὡσαύτως res spiritualis μάλιστα δ' ἕτερον ἅγιον λείψανον.

³ Ἐπιστ. ΙΧ, ἔτ. 599.

⁴ Vita Meinwerk, σ. 209.

⁵ Ὅρα τὸ ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου 1672 Breve Κλήμεντος τοῦ Γ' καὶ τὸ ἀπὸ 1592 Breve Κλήμεντος τοῦ Η' ἐν Βενεδίκτη τοῦ ΙΔ' de Beatif. βιβλ. δ', μέρος β', κεφ. κβ' ἀριθ. 17 καθ' ὃ «de consensu ordinarii Anticerpiensis ecclesiae presbyterorum S. J. praedictae civitatis ab eodem cive donata (reliquia) fuerit», καὶ τῆς ἀποφάσεως τῆς congregatio rituum ἀπὸ 1614 (αὐτ. 18) καθ' ἣν «ut posint brachium eiusdem b. Conradi dare et concedere canonicis et clero d. civitatis Placentinae καὶ ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1608 (Ferraris-1 6) καθ' ἣν «reliquia modica iam facta alienabilis alicui ecclesiae velotorio donari potest». Καὶ κατὰ τὰ συνοδικὰ statuta τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κολωνίας Μαξίμου Ἑρρίκου (1612-1650). Παρὰ DUMONT, Sammlung Kirch. Erlasse für Köln, σ. 211. Καὶ ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ ἐκκλησίᾳ ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ δωρεὰν παραχώρησις ἁγίων λειψάνων. Τὴν ἀπὸ 1225 διαιτητικὴν ἀπόφασιν τοῦ παπικοῦ ληγάτου τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἀλβεροτάτης δωρηθέντα ἅγια λείψανα ἀποφνημαμένην δὲ τὸν καθ' ὅρισμένον τρόπον μερισμὸν ὑπὸ τῶν ὡς πρὸς αὐτὰ ἐριζόντων. Ὅρα παρὰ SBHMIDT, Urkundenbuch Hochstifts Halberstadt. Leipzig, 1883, I, 507.